

AUKŠTAITIS

LS Utenos rajono tarybos leidinys. Laikraštis ne tik aukštaitiams.

1993 m. vasario 26 d. Nr. 3 (34)

UTENOS RAJONO KOMITETUI

STASIO LOZORAICIO IŠRINKIMUI REMTI

Dėkojame už nuosirdų Jūsų darbą rinkimuose. Gaila, kad nepavyko jų laimėti Stasiui Lozoraičiui. Tačiau tai, ką esame kartu padarę, neliks be naudos, nes atlikome didelį šviečiamąjį darbą. Jis duos vaisius per kitus rinkimus. Todėl išlikime darbštūs ir ryžtingi. Mūsų dar laukia didelis darbas.

Su pagarba,

Komiteto Stasio Lozoraičio

išrinkimui remti vardu Aleksandras ABISALA
Vilnius, 1993 m. vasario 17 d.

Ačiū už darbus Lietuvai

Utenos rajono Komiteto Stasiui Lozoraičiui remdamu reiškiau nuosirdžią padėką krikščionių demokratų partijai, lietuvių tautininkų, politinių kairiųjų ir tremtinių sąjungoms, Utenos skyriaus šaulių rinkiminei, Lietuvos Sąjūdžiui, Utenos miesto ir rajono katalikų bažnyčių vadovams, daugeliui Utenos miesto ir rajono žmonių, asmeniniu aktyvumu prisidėjusių rinkiminėje kampanijoje.

Vytautui Braukylai, Emilijai Fedaravičienei, Janinai ir Algirdui Palskiams, Mečislovui Smatavičiui, Pranui Garnevičiui, Stanislovui Laurinavičiui, Audronei Stankūnienei, Rimantui Vilučui, Juozui Gediminui ir Rimai Norkūnams, Algimantui ir Eugenijai Kireilams, Vanda Norkūnienei, Albinui Pakeniui, Marytei Kindurienei, Donatui Cepukui, Romualdai Mikulėnui, Eglei Merkytei, Robertui Mikuziui, Petru Gallauskui, Valentina Lastenei, Liudai Oseleni, Alvydai Danauskui, Vidmantui Pimpel, Kristinai ir Artūrai Bačiullams ir daugeliui kitų, nepalstamai dirbusių visą S. Lozoraičio rinkimų maratono laiką.

Pagarbą ir padėką yra pelnę Utenos miesto ir kaimų žmonės, dirbę priešrinkiminį agitacinį darbą. Daugelyje rajono apylinkių ir kaimų jų dėka išliko agitacinės medžiagos platimo punktai: Leliūnuose, Užpaliuose, Antalgėje, Vyžuonose, Biliakiemyje, Saldutiškyje, Kirdeikiuose, Vilučiuose, Slrutėnuose, Tauragnuose. Juozas Zaranka, pėsčiomis apėjęs dviejų rinkimų apylinkių kalmus ir viensėdijas, Konstancija Sriubienė, Eleonora Zarankaitė, Pranas Zukas, Dalia ir Antanas Mikolajčiai, Genovaitė Tijūnaitienė, Antanas ir Rima Šimonėliai, Jonas Tutinas, Kazimieras Preikša, Olga Galanava, Julius Jackevičius, Bronius Skardžius, Stasė Morkūnienė, Regimantas Taraškevičius, Ona Kazukauskienė, Vanda Saučiūnienė ir daugelis kitų, paslaukojusiai talkinusių bendram tikslui.

Esame dėkingi ir visai nepažįstamiems žmonėms, kurie atėdavo, prašydami naujesnės spaudos ar agitacinės medžiagos išplatimui ir šį darbą atliko dorai ir be priekaištų.

Kaip niekad anksčiau agitacija suaktyvėjo miesto pramonės įmonėse ir organizacijose: Utenos LEKG, akcinėje bendrovėje „Utenos trikotažas“, AB „Mėsa“ ir AB „Pieno produktai“, miesto ir kaimo mokyklose: Valkutėnų, Leliūnų, Užpalių, Kirdeikių, Tauragnų, Utenos katalikiškoje „Saulės“ vidurinėje mokykloje, Utenos pirmoje, ketvirtoje, šeštoje mokyklose. (Ką čia slėpti), ne viena mokytoja ir ašarą paslapčia nubraukusi, tęsė pradėtą darbą. Kaip tik čia, mokyklose, ir buvo ypač sunkus darbas.

Reiktų išvardinti ir geru žodžiu paminėti žmones, dirbusius rinkimų apylinkių komisijose; jų sudarytų daugiau kaip šimtas. Dar apie šimtą reiktų nepamiršti dirbusių rinkimų stebėtojų. O kur dar parašų rinkėjai, per trumpą laiką surinkę 1,5 tūkst. parašų?

Žmonėms, parėmusiems S. Lozoraičio rinkimų Komitetą finansiskai — labai dėkui. Jų pagalba pravertė prisidedant prie milijonų rinkimų kampanijos išlaidų. Kaipgi nepadėkoti mūsų rajono rinkėjams, kurių suskaičiuotume daugiau nei 12 tūkstančių, atėjusių prie rinkimų urnų su tvirta nuostata už mūsų kandidatą Stasį Lozoraitį?

Žodžiu, dirbdami bendrą Tautos darbą, išaugome ir skalčiūmi, ir dvasia. Dabar gi labai svarbu suburti šiuos žmones atelčiai. Jų reikės kilniems ir svarbiems darbams mūsų Lietuvai. Ačiū Jiems!

St. ZILYS

Trumpalankė išytaus Amerikos lietuvių, JAV aplinkos apsaugos agentūros valdytojo, tiesiogiai atsakingo JAV prezidentui, Valdo Adamkaus viešnagė Utenoje tapo neužmirštamu įvykiu mūsų krašto žmonėms. Visų norinčių susitikti su šiuo autorite-

tingu išsilvijos atstovu Utenos kultūros rūmų salė nepajėgė sutalpinti (žūr. G. Tumonio nuotr.).

Tačiau V. Adamkui susitikti su Utenos pramonės darbuotojais daugelio stamblių žmonių vadovai nenorėjo leisti iki paskutinės dienos.

Be gausybės laiškų, gėlių ir suvenyrų, skirtų V. Adamkui ir S. Lozoraičiui, rinkimų kampanijos metu kandidatui į Prezidentus buvo perduotas tautodailininko paveikslas „Ubagų sala—Lietuva“. „Gelbėkite ją“, — prašė autorius. Už simbolinį lietuviškos duonos kepalą svečias paprašė padėkoti tauriai moteriai Almai Araminienei iš Grūčių kaimo.

Utenos rajono gamtinių svečių knygoje V. Adamkus paliko įrašą: „Kad Lietuvos laisvė švytėtų žmonių širdyse, o jos

gamta suteiktų jlems saugumą ir gerbūvį. Utena, 1993 02 10.“

Nenuostabu, kad naujojo JAV Prezidento B. Clintono Vyriausybė iš visų 10-ties aplinkos apsaugos teritorijų administratorių paliko tik vieną — p. V. Adamkui. O mes susirūpinome, ar V. Adamkaus puolimas Lietuvoje neperaugis į puolimą Užjūryje? Juk tų puolėjų rankos ilgos ir voratinkliai kibūs.

„Aukštaitis“
fotoreportażas

A. Sinkevičiaus nuotr.

10 neatidėliotinių priemonių

Pripažįstant, kad dėl su dėtingos ekonominės situacijos Lietuvoje ir apie ją, sausros padarinių, Agrarinės reformos vykdymo klaidų, įvairių institucijų darbuotojų, taip pat ūkininkų darinių vadovų pareigų nevykdymo, Lietuvos žemės ūkis 1992 metais patyrė didelių nuostolių.

Vienintelis kelias išsiti iš susidariusios padėties yra kuo greičiau užbaigti žemės ūkio privatizavimą, remti besikuriančius ūkininkus ir sudaryti sąlygas jiems rentabiliai ūkininkauti. Šio proceso stabdymas ir pastangos visomis išgalėmis palankyti kolektyvinę ūkininkavimo formą, atitolins problemų sprendimą ir atneš dar didesnius nuostolius ir sunkumus Lietuvos žemės ūkiui.

Pavyzdžiu Lietuvai te-

gali būti Vakarų Europos šalių — Danijos, Olandijos, Švedijos, Vokietijos žemės ūkio tvarkymas.

Manome, kad būtina:

1. Tobulinti žemės reformos bei žemės ūkio įmonių turto privatizavimo norminius dokumentus. Tikslinant įstatymus ir Vyriausybės nutarimus, supaprastinti ir paspartinti žemės suteikimą ir likusio nepaskirstyto turto įsmejinimą. Numatyti, jog ten, kur trūksta žemės, ji būtų grąžinama visiems vienodu procentu mažiau. Iš likusio nepaskirstyto turto padfinti kompensacijas ilgesni laiką kaime išdirbusiems, bet dabar gyvenantiems miestuose.

Juridiniams asmenims žemės ūkio paskirties žemę leisti įsigyti užbaigus žemės reformą.

2. Pavesti Vyriausybei paruošti programą (ir numatyti biudžetę lėšas) skatinti privačių ir bendrovių techninio aptarnavimo struktūrų kūrimąsi žemės ūkyje. Remti smulkias ir kooperatines įmones ir verslus kaime, ypač stambesnėse gyvenvietėse, siekiant kurti naujas darbo vietas.

3. Įpareigoti socialinės globos tarnybas organizuoti vienišų pensininkų ir invalidų ūkių aptarnavimą (maikų pristatymas, skylių apdirbimas ir pan.).
4. Įpareigoti Miškų ūkio ministeriją paspartinti miškų grąžinimą savininkams ir jų privatizavimą.

Miškų ūkio ministerija privalo skubiai parengti taisykles ir tvarką lengvatinėmis sąlygomis aprūpinant padarine miško m. džiaga ir malkomis besikuriančius ūkininkus ir žemės ūkio bendroves.

5. Suteikti Vyriausybei

įgaliojimus reformos laikotarpiu įteisinti vietinės valdžios veiklą, prireikus, atleisti nevykdžiusius pareigų vadovus ir pareigūnus. Sustiprinti agrarinių tarnybų, viršalčių ir kitų vietinių vadovų, atsakingų už žemės ūkį, atsakomybę už reformos darbų nevykdymą.

6. Panaikinti žemės monopolines žemės ūkio produkcijos supirkimo kainas ir jas priartinti prie maisto produktų rinkos kainų.

Kontroliuoti stambių monopolistinių žemės ūkio produkcijos perdirbimo įmonių veiklą, ypač kainų srityje. Sudaryti sąlygas, skatinančias produkcijos supirkimo ir perdirbimo įmonių konkurenciją.

Supirkimo kainų palankumui, netaikyti žemės ūkio produkcijos eksporto į vakarų rinką, kur kainų mas-

(Nukelta į 2 psl.)

Simboliška, kad šis Vyt. Gedraičio sukurtas paminklinis akmuo žuvusiems septyniems mūsų krašto partizanams buvo atidengtas ir pašventintas būtent vasario 16-ąją. Nors buvo pakviesti visų mokyklų kolektyvai, bet iškilimėse matėme tik vieną — kitą mokytoją, ir dar rečiau — mokinį. Ką darysi, žvarbus žiemos vėjas — ne mūsų sergančiai visuomenei.

Jaudinančios dekanas P. Adomono, B. Juodzevičiaus, žuvusių partizanų seserų, buvusio politkalinio M. Sprindžio ir kitų mintys, pasakytos Nolėnų kaimo pamiškėje keliems šimtams

susirinkusiųjų, sukėlė gilių apmąstymų apie nepriklausomybės prasmę ir kainą: „...kal sušalęs ir išalkęs, šlapiomis, kruvinai nutrintomis kojomis, niekieno nelaukiamas ir nekviečiamas eini dešimtis kilometrų, bėgi basas per gruodą, brendi per pelkes, išūnui po keletą valandų lediniame vandenyje, tik viltis, tik karštas laisvės troškimas verčia rinktis pjudomo žmogaus būvį. O Dieve, kiek gyvybių sudėta po slenkščiu, per kuri žengiamo iš vergijos...“

(V. Adomėnas „Kas apverks jų dalią?“)

G. Tumonio nuotr.

